

بیانیه پرتوریا: "سکونت‌گاه‌های غیررسمی" برای هییتات ۳

(خلاصه شده)

آفریقای جنوبی، ۷-۸ آوریل ۲۰۱۶

سکونت‌گاه‌های غیررسمی یک پدیده شهری جهانی هستند. در دستورکار هییتات ۲ به این نکته اشاره شد که شهرنشینی بدون برنامه‌ریزی و شکل‌گیری سکونت‌گاه‌های غیررسمی به سرعت در حال افزایش است. با وجود پیشرفت‌های صورت گرفته تا سال ۲۰۱۴، تعداد افرادی که در سکونت‌گاه‌های غیررسمی زندگی می‌کنند از ۷۵۰ میلیون در سال ۱۹۹۶ به ۱ میلیارد در جهان رسیده و پیش‌بینی می‌شود تا سال ۲۰۵۰ سه برابر شود.

سکونت‌گاه‌های غیررسمی به دلیل مجموعه‌ای از عوامل مرتبط به یکدیگر ایجاد می‌شود که عبارتند از: رشد جمعیت، مهاجرت‌های روستا به شهر و بین‌المللی، فقر، نبود خدمات پایه‌ای، مدیریت و چارچوب‌های سیاسی ضعیف، و دسترسی محدود به بازار، زمین و دارایی‌ها.

مردمی که در سکونت‌گاه‌های غیررسمی زندگی می‌کنند در معرض نابرابری‌های فضایی، اجتماعی و اقتصادی، درآمد و معیشت بی‌ثبات، فقر سلامت و کمبود مسکن قابل استطاعت، آسیب‌پذیری بالا در مقابل اثرات نامطلوب محیط‌های فقیر، تغییرات اقلیمی، و بلایای طبیعی هستند. تبعیض، جدایی‌گزینی و در حاشیه بودن مشخصه سکونت‌گاه‌های غیررسمی است.

دستورکار ۲۰۳۰ در توسعه پایدار که اخیراً به تصویب مجمع عمومی ملل متحد رسید و دستورکار جدید شهری که خروجی هییتات ۳ خواهد بود، باید به چالش‌های بالا توجه نمایند.

بیانیه:

۱. حضور همه اقشار جامعه در نشست موضوعی هییتات ۳ (سکونت‌گاه‌های غیررسمی)؛
۲. اشاره به چالش فراگیر شهرنشینی در دنیا؛
۳. یادآوری نتایج "توافق تغییرات اقلیمی پاریس"، "چارچوب سندای برای کاهش خطرات بلایای طبیعی"، "دستورکار توسعه پایدار" و دیگر اهداف و آرمان‌های مرتبط؛
۴. تکمیل اقدامات ناتمام اهداف توسعه هزاره (MDGs) و به خصوص هدف هفتم (MDG 7d)؛
۵. تاکید بر این که سکونت‌گاه‌های غیررسمی دلیل و نتیجه فقر، جدایی‌گزینی و آسیب‌های محیطی است؛
۶. اذعان به حق داشتن استاندارد مناسب زندگی؛
۷. تاکید بر دستورکار شهری جدید با تمرکز بر شهرهای فراگیر به همراه فرصت‌های برابر موثر؛
۸. موثر بودن موضوعات مرتبط با سکونت‌گاه‌های غیررسمی در صورت هماهنگی با یک رویکرد جامع توسعه پایدار شهری؛
۹. تاکید به نقش هییتات در اجرای دستورکارهای پیشنهادی؛
۱۰. توجه به قطعنامه به تصویب رسیده توسط شورای حکام برنامه اسکان بشر ملل متحد، "سپردن محله‌های فقیرنشین به تاریخ: چالشی جهانی برای سال ۲۰۲۰"؛
۱۱. تشخیص اینکه شهرنشینی غیررسمی، نتیجه عملکرد نامناسب بازار زمین و سیاست‌هاست؛
۱۲. نیاز به پرداختن به موضوع تخلیه اجباری به همراه پیشنهادات "اصول پایه‌ای و دستورالعمل‌های تخلیه و جابجایی اجباری بر مبنای توسعه"؛
۱۳. اشاره به اولویت ارتقای شرایط برای پاسخگویی به فقر شهری و همزمان تقویت پویایی اجتماعی-اقتصادی و فرهنگی برای

- داشتن واحدهای همسایگی امن و پایدار؛
۱۴. همکاری‌های همه جانبه منطقه‌ای و بین‌المللی؛
۱۵. تقویت همکاری میان ذی‌نفعان مختلف؛
۱۶. تشخیص نیاز افراد به زمین برای مسکن و معیشت؛
۱۷. پاسخ به جنسیت، سن، تنوع اجتماعی-اقتصادی، قومی و فرهنگی؛
۱۸. اذعان به نقش‌های چندگانه زنان و تشویق سیاست‌های دولتی برای بهبود امنیت زنان؛
۱۹. اهمیت مقوله بهداشت ساکنین در سکونت‌گاه‌های غیررسمی به عنوان یک پیش شرط اساسی برای توسعه؛
۲۰. نیاز به تعهد دولت محلی و ملی برای ایجاد ظرفیت لازم برای برنامه‌ریزی شهری، مدیریت زمین و توسعه دارایی‌ها؛
۲۱. درک امنیت مالکیت در سکونت‌گاه‌های غیررسمی؛
۲۲. اهمیت نقش نابرابری‌ها میان شهرها، شهرها و مناطق روستایی؛
۲۳. پیشنهاد ارتقاء تدریجی رویکردهای مشارکتی؛
۲۴. پیشنهاد هماهنگی چارچوب‌های ساختارهای قوی برای هدایت اقدامات پیشگیرانه با تلاش همه ذی‌نفعان؛
۲۵. تاکید بر داده‌های معتبر و به روز برای درک روند شهرنشینی؛
۲۶. اهمیت آمارها، شاخص‌ها و نقشه‌های سکونت‌گاه‌های انسانی، بررسی و پیگیری اجرای دستورکار و تاکید بر گفتگو بین تولیدکنندگان و استفاده‌کنندگان داده‌ها؛
۲۷. نیاز به چارچوب مالی جامع جدید، و بهره بردن از ابزارهای مختلف شهری؛
۲۸. پیشنهاد به دولت‌ها برای دخیل کردن موضوع مهاجرت در فرآیند برنامه‌ریزی شهری؛
۲۹. تاکید بر اهمیت دستورکار شهری جدید:
- i. فراگیری اجتماعی و پایداری برای ترویج برابری و مقابله با تبعیض؛
- ii. بهبود سیاست‌های فراگیر شهری، زمین، مالی و مسکن بوسیله اجرای برنامه‌ریزی شهری مشارکتی و رویکردهای مالی و توسعه محلی؛
- iii. توانمند کردن زنانی که در سکونت‌گاه‌های غیررسمی زندگی می‌کنند؛
- iv. تغییر سکونت‌گاه‌های غیررسمی از طریق ارتقا تدریجی و مشارکتی سکونت‌گاه‌های غیررسمی؛
- v. تقویت دولت محلی و بهبود مدیریت شهری به روشی قابل اندازه‌گیری؛
- vi. تطابق برنامه‌ریزی و طراحی شهری مشارکتی با نوسازی، به طریقی که دسترسی به مسکن و زیرساخت‌ها و خدمات پایه‌ای قابل استطاعت و کافی برای همه وجود داشته باشد؛
- vii. پیشنهاد راهبردهای برنامه‌ریزی شهری و کاربری زمین قوی؛
- viii. تشویق دولت‌ها برای تدوین رویه‌ها و ضوابط مرتبط با سازمان ملل و تامین امنیت مالکیت برای ساکنین سکونت‌گاه‌های غیررسمی؛
- ix. حمایت از دولت‌های ملی، منطقه‌ای و محلی با ساکنین سکونت‌گاه‌های غیررسمی برای همکاری در تدوین راهبردهای مالی قابل استطاعت و پایدار؛
- x. حمایت از تنوع و پویایی اقتصادی و اطمینان از دسترسی به فرصت‌های مالی و معیشت پایدار؛
- xi. ترویج راهبردهایی که باعث همبستگی اجتماعی در سکونت‌گاه‌های غیررسمی می‌شود.
۳۰. در نهایت ترویج اصول و پیشنهادات بیان شده در این بیانیه و اطمینان از تاثیر آن در دستورکار جدید شهری در کنفرانس آینده سازمان ملل.